

слехъ, какъ да излѣзжъ отъ това неприятно положение. Че и какво друго да правя, захвана да ми дотѣква! отивашъ, чинити се, съ най искренно желание да принесешъ спорѣдъ силата си полза, съ желание работа да вършишъ и какво?.. на всеки раскрачъ трѣбва, казватъ кавалериститѣ, бариери да вземашъ! Просто нервитѣ ти се умарятъ и енергията ти тѣпей.

Заспахъ на размиване съ твърдо намѣрение да се обърна къмъ Княза Черкаски, койго, както приказватъ, взема живо участие въ сѣдбата на българското опълчение. Часа кадѣ 9 сутренята трѣгнахъ къмъ княза, заведоха ме негдѣ си твърдѣ далечъ отъ „Хотелъ Дачия“ въ единъ не до тамъ хубавъ едноетаженъ домъ. На галлерията стоятъ увиснале нѣколко души, съ цѣлъ да се прѣдставягъ на негово сиятелство и двама трима чиновници, които важно — важно разговаряха съ чающитѣ. Едина отъ тѣхъ, съ неприятно изражение на лицето, мене ми се нехареса: той разясняваше на своя пасиентъ, нѣщо си пакъ по парични работи, и като на зло увѣрявашъ, че малко сж свободнитѣ сумми и че тѣхно сиятелство отъ тая страна сж стиснатички. Какво да правишъ, трѣбваше да се отложи първото намерение, нѣ тѣй като простояхъ вече около единъ часъ, то да си отиджъ, безъ да се прѣдставя на княза, не намѣрихъ за добръ, затова и дочакахъ рѣда си. Князь Чдркаский ме прие любезно: „Вий | каза той, — сте биле въ Сърбия? Азъ за васъ съмъ слушалъ и напълно съмъ убѣденъ, че генералъ Столѣтовъ ще ви даде съответственно назначение, за което сте заслужили пълно право!“ Я глѣдай! само жално е че до генерала Столѣтовъ мѣчно е да се достигне.

Отъ Князь Черкаски отправихъ се къмъ А. А. Нарішкина. Като узна каква е работата, Нарішкинъ самичкъ ми прѣдложи съдѣйствието си, при това официално, като пълномощенъ отъ Славянския Комитетъ. Така благополучно се разрѣши моята нравствена мѣка. Нѣ при това безъ да искашъ идва ти на ума: мигаръ не може да се направи така, щото офицеритѣ, които достигатъ своитѣ части, да не бѣдѣтъ турнати въ критическо положение, да не се лутатъ